

На вченій раді інституту

28 вересня відбулось засідання вченої ради інституту. Рада розглянула звіти про роботу доцента **О. В. Зайцева**, про підсумки роботи державної екзаменаційної комісії по випуску спеціалістів у 1989 році, про стан науково-дослідної роботи студентів, про заходи по впровадженню в навчальний процес української мови, про зміни в організаційній структурі інституту. Рада представила до професорських звань **Р. Д. Ісковица-Лотоцького**, **Д. Б. Налбандяна**; обрала за конкурсом: **Б. С. Рогальський** — завкафедрою електрозабезпечення промислових підприємств міст і сільського господарства, **О. П. Стахова** — завкафедрою інформатики і компютеризації навчання, **В. О. Піджаренка** — завкафедрою автоматики та інформаційно-вимірювальної техніки, **В. С. Собчука** — завкафедрою електричних станцій, **М. П. Байду** — начальником науково-дослідної лабораторії.

Заслухано також інформації про зміну навчальних планів, затвердження кошторису, положень, затвердження студентам ленинських стипендій і стипендій вченої ради, про виділення грошових засобів кооперативу «Радуга».

Ректор інституту **Б. І. Мокін** оголосив на засіданні вченої ради, що першим проректором призначається **Ю. А. Буреніков**, а його заступником — **А. С. Васюра**.

50 РОКІВ У ПАРТІЇ

Аркадію Михайловичу Банникову вручено посвідчення і значок ветерана Комуністичної партії Радянського Союзу. Знаменна подія!

З цієї нагоди ми взяли інтерв'ю в Аркадія Михайловича.

Які почуття викликає у вас цей ювілей?

— З одного боку — подія дуже приємна, а з іншого — вона нагадує про мої літа. Все-таки за плечима вже більше сімдесяти років. Пройдено довгу і тернисту життєву до-

ро, що і обидва мої сини і дружина теж стали членами КПРС і наша сім'я — це своєрідна партгрупа Банникових.

А як ви ставитесь до того, що нині чимало комуністів, навіть з великим стажем, здають партківки?

Факт, звичайно, прикрий. Але я дотримуюсь думки, що той, хто покидає партію, ніколи не був справжнім комуністом. Отже, шкодувати нема за чим. Очищення в трудну хвилину тільки згуртовує партію.

рогу. Оглядаючись на неї ні за чим не шкодую. Було багато подій, справ, гарячої роботи. Мушу сказати, що пройшов я свою дорогу чесно. За 50 років — жодного стягнення, одні подяки.

В партії я не займав високих посад, весь час на низовій роботі. Але це мені давало близький зв'язок з масами, я добре знав їх настрої, орієнтувався в обстановці і в силу своїх можливостей намагався впливати на настрої людей, спрямовувати їхню енергію. Головним для мене завжди було виховувати почуття патріотизму, дружби, любові і відданості Батьківщині.

На мою долю випали і складні тридцять, со-рокові, п'ятдесяті роки, сумнівні нині, при широкій гласності, масовими репресіями і несправедливостями. Але ми, рядові комуністи, в ті роки високо несли знамено партії і наша совість перед народом чиста. До репресій у нас ніякого відношення не було. Я вірив, вірю і до кінця буду вірити в ідеали партії. Її провідну роль і справедливості. Гордий з того,

ні ради. Комуністами залишаються ті, хто не боїться відповідальності, хто готовий і далі відстоювати ідеали, проголошені В. І. Леніним. Я вирішив виховався партією так, що «зловживав» у своєму житті тільки одним — роботою. Незважаючи на вік, і далі продовжував брати активну участь в діяльності парт-організації, є нештатним членом партійної комісії міськомі.

Вважаю, що нині ми дещо послабили внутрішню партійну роботу, дисципліну, не надаємо належної уваги дотриманню комуністами вимог статуту і посиленню їхньої відповідальності за виконання ними функціональних обов'язків. Викликає жаль і тривогу й те, що частина комуністів (навіть керівників) виступають проти партії, беруть участь в різних неформальних організаціях, що ослаблює керівну роль партії. Тим часом, справжній комуніст повинен діяти навпаки, всі сили і здібності спрямовувати на всемірне підвищення її авторитету.

30 інженерні кадри

Газета видається з лютого 1981 року.

№ 32 (359)

П'ЯТНИЦЯ, 6 жовтня 1989 р.

Виходить раз на тиждень

Ціна 1 коп.

На нашому факультеті завершилися звітно-виборні збори в усіх десяти партгрупах. В цілому вони пройшли організовано, при належній активності комуністів.

Так, наприклад, члени КПРС кафедри охорони праці висловили ряд критичних зауважень на адресу партгрупора В. П. Якубовича, котрий недостатньо займався питанням навчання комуністів, безпартійних співробітників кафедри в системі політичної освіти. Партгрупа не повною мірою викори-стала свої можливості в перебудові навчально-виховного процесу на всіх факультетах вузу.

Партгрупорг кафедри, говорили комуністи, мало питав за стан роботи свого заступника Ю. К. Корольова, не

знайшов за потрібне знайти постійне доручення Ж. О. Наумову, який, до речі, не відвідував і політзанять. Досить змістовною була звітна доповідь партгрупорга кафедри

ДІЛОВИТО, САМОКРИТИЧНО

теоретичної і будівельної механіки А. С. Линника. В активі цього осередку комуністів — плідна діяльність в перебудові навчання і виховання студентів ІВФ, тут уже впроваджено в навчальний процес модульну систему, забезпечено хороший морально-психологічний клімат в колективі кафедри, викладачі і співробітники багато часу віддають індивідуальній роботі зі студентами. Партгрупорг, відзначалося на зборах, спільно з завідувачем ка-

ПАРТІЙНЕ ЖИТТЯ: ЗВІТИ І ВИБОРИ.

федрою В. О. Федотовим, творчо, серйозно підійшли до організації занять в системі політичної освіти в новому навчальному році.

Тепер комуністи і безпартійні працівники кафедри вивчатимуть курс «Інтенсифікація економіки: питання теорії і практики», розрахований на два роки. Керівником цього семінару обрано завкафедрою, а його заступником партгрупорга А. С. Линника.

По-діловому пройшли звітні збори в студентських партгрупах. Приміром, комуністи-п'ятикурсники вказали своєму партгрупоргу Т. Охромій на слабе керівництво комсо-

мольською організацією, іншими громадськими організаціями курсу.

Всі комуністи партгруп факультету зійшлися на думці докласти більше сил, сумління для підготовки висококваліфікованих інженерів-будівельників, сповна озброїти їх глибокими теоретичними і практичними знаннями зі спеціальності, які володіли марксистсько-ленінською теорією, найновішими досягненнями вітчизняної і зарубіжної науки і техніки, були виховані в дусі комуністичної свідомості і радянського патріотизму.

Д. ГОРШЕЧНИКОВ, секретар партбюро інженерно-будівельного факультету.

Обговорюється проект Статуту ВПІ

Перегляд проекту Статуту Вінницького політехнічного інституту дає можливість зробити деякі на мій погляд, суттєві доповнення до його змісту.

Пункт 25, гадаю, доцільно подати в такій редакції: «Навчальний процес для талановитих студентів, яких переведено на особисті плани, організовується по напрямках: науковий співробітник, конструктор, менеджер, винахідник і раціоналізатор, інженер по знаннях».

Остання спеціальність — це спеціальність XXI віку. Зараз цей фах готують мало вузів в СРСР, але в 21 столітті, коли інтелектуальні системи матимуть широке застосування, попит на таких фахівців буде немірно великий.

В пункті 31 не слід вказувати, що викладач повинен 15 хвилин відводити на організацію самостійної роботи студентів під керівництвом викладача. Пропоную записати: «Академічний час викладач розподіляє так, щоб мінімум часу витрачалося на інформаційне повідомлення і максимум на активну пізнавальну самостійну роботу студентів під його керівництвом».

Немає потреби регламентувати час викладача, бо формалізм може на всіх заняттях, особливо ж коли присутній ректор, чи інший керівник, тільки 15 хв. відводити на самостійну роботу. Час на самостійну роботу повинен відводити сам викладач, залежно від мети, змісту матеріалу, методу навчання тощо.

В пункті 33 між абзацом першим та другим слід сказати: «Перед іспитами викладач, разом з викладачами, що будуть навчати студентів на наступному курсі, проводять атестацію підготовленості студентів з даної навчальної дисципліни (базові знання), які дають змогу судити про можливість успішного засвоєння

студентом навчальних дисциплін на наступному курсі. В разі «незадовільної» оцінки знань студента, студент до іспитів не допускається до тих пір, поки не буде атестований оцінкою «задовільно».

Такий вихідний контроль дасть змогу підвищити відповідальність студентів і викладача за якість навчання.

В пункті 55 доцільно внести такі зміни: «Перший проректор — проректор по навчальній роботі здійснює безпосереднє керівництво навчальною, методичною та науково-дослідною педагогічною роботою інституту».

Підпункт шостий цього пункту слід подати в такій редакції: «організовує розробки та впровадження в навчальний процес науково-обчислювальних продуктивних технологій навчання; активні форми організації навчально-виховного процесу, використання ЕОМ в навчанні та управління навчальним процесом та педагогічними дослідженнями; підготовку інформації для автоматизованих навчальних систем».

Доцільність такого формулювання пункту замість «організації розробки та впровадження в навчальний процес комп'ютерних технологій навчання» мотивується тим, що у вищевказаному формулюванні визначено пріоритетні напрями комп'ютерної технології навчання. В разі прийняття позиції, що є в проекті Статуту, викладач, який використовує калькулятор на заняттях, може сміливо твердити, що він впроваджує в навчальний процес комп'ютерну технологію навчання, хоч ця технологія насправді має дуже далеке відношення до справжньої навчальної технології.

В. ЧИЖИК, доцент, кандидат педагогічних наук.

ДЕМОНСТРАЦІЯ ПОЛЬСЬКИХ КОМП'ЮТЕРІВ

З 25 по 29 вересня в головному навчальному корпусі інституту проходив семінар-показ польської обчислювальної техніки, представленої науково-виробничим об'єднанням систем управління «Мерастер», (М. Катувіце), торгово-виробничим підприємством «Мікрокомп'ютери» (М. Варшва) і торгово-технічним центром, що у м. Києві, підприємства зовнішньої торгівлі «Метронекс». Для участі в семінарі-

показі обчислювальної техніки наших польських друзів прибули спеціалісти з Москви, Києва, Львова, Хмельницького, Чернівців, інших міст країни, а також з підприємств Вінниці.

В роботі семінару взяли участь директор з економічних справ фірми «Мерастер», кандидат економічних наук Пётр Фраус, директор московського відділення торгово-виробничого підприємства «Мікрокомп'ютери» Алек-

сандр Шипович, директор торгово-економічного центру фірми «Метронекс» Януш Хоростовський, провідні спеціалісти вищевказаних організацій.

Для відвідувачів виставки польських ЕОМ експонувалися персональні комп'ютери, ЕОМ мережі систем, контрольно-вимірювальна техніка системи «КАМАК».

В ході семінару відбулось засідання координаційної ради з автоматизованих систем наукових

досліджень (АСНД), заслухали доповіді спеціалістів ВПІ з питань створення систем АСНД, організовано виставку-показ досягнень ВПІ в галузі електронної обчислювальної техніки.

Під час роботи семінару представники радянських підприємств, зокрема, вінницьких заводів «Термінал», газоаналізаторів, «Аналог» уклали торговельні угоди на придбання польських комп'ютерів.

Свого часу газета «Комсомольська правда» писала про те, як Олександр Андрухін, перебираючи в хатній кладовці зношені речі, наткнувся на старі жіничні чоботи, придивився до них пильніше і вигукнув раптом: — Слухай! Я знайшов мільйон.

Олександр Олексійович тепер підсміюється з цієї журналістської натяжки, бо було воно не зовсім так. Ідея пустити в діло старі зношені речі та відходи виробництва з'явилась у нього, ще тоді, коли й власної квартири не мав. Однак реалізація цієї справи обійшлася мільйонами.

Працюючи доцентом кооперативного інституту в Білгороді і маючи, природно, тісні зв'язки з торгівлею, Андрухін підрахував, що в нашій країні кожного року зношується і викидається на смітник близько 80 мільйонів пар жіничних чобіт.

Але ж ці чоботи не стерлись на порох, не перетворилися в ніщо. У них, як правило, ціла шкіра, зберігся метал «блискавок», почасти — хутряна підкладка. Простий арифметичний підрахунок давав картину пропалі фантастичного багатства: якби, скажімо, розстелити шкіряний

матеріал 80 мільйонів пар чобіт, то він би зайняв смугу довжиною 12 тисяч кілометрів і шириною один метр. Якби виплавляти одні лише латунні «блискавки», то було б близько тисячі тонн. А це ж — хутро, яке

після відповідної дезінфекції могло б іти на пошиття різних капців і тапок; а ще ж лишилося багато шкіри, з якої можна виплавляти стовпчики для огорож. Широкий діапазон застосування могла б мати шкіра, латунь. Втім, Олександр Андрухін не тільки рахував — він почав діяти, виходити на різні рівні, привертати увагу до проблемного питання. В інституті була створена експериментальна лабораторія. Все, що могло вийти з відходів, у ній робили примітивним, кустарним способом, але це були красиві вироби. Отоді й прийшли кореспонденти з «Комсомолки». Пішов розголос по всьому Союзу. Викликає Андрухіна в Держплан СРСР. Він подався туди, як дід Мороз, з цілим мішком різного добра, вивалив усе це перед очі високого начальства і бачив у тих

очах вогонь невідомого подиву.

— За який час можна було б розпочати масове виготовлення всього цього?

— Якби приватним шляхом, то через півроку, а якщо через Держплан, то...

Що може підприємливий?

Не став говорити далі, але натяк, хоч і делікатний, був настільки прозорим, що вони засміялись і погодилися, що треба якнайшвидше створювати СКТБ і розробляти технологію. Тему ввели в координаційний план наукових робіт.

А після цього почалося ходіння по муках. Одинадцять місяців збирались підписи у відомствах, організаціях, установах — хто за СКТБ? Підписався, зрештою, навіть перший заступник голови Радянського Міністерства РРФСР. Андрухін за це час протер стільки взуття на всіляких високоних порогах, що виправував хватку справжнього штурмовика бюрократичних цитаделей. У вересні 87-го року папір був підписаний першим заступником Голови Ради Міністрів Союзу РСР Мураховським. В середині 88-го року

СКТБ створили, але без приміщення, без копійки грошей. Субсидії пообіцяли тільки на 13-ту п'ятирічку. Та й то невпевнено. А директорів СКТБ уже сором. Ждати він не може і не хоче. Тим паче, що нереалізовані

до кінця ідеї обростають новими планами й задумами.

В кінці нинішнього літа Олександр Олексійович вирішив повернутись до рідної Вінниці. Жаль, звичайно, того, що зроблено в Білгороді, але жаль і часу. Життя коротке. Треба спішити. Андрухін сподівається, що вдасться реалізувати свої задуми на базі Вінницького політеху. 15 вересня його призначено директором новоствореного інститутського навчального науково-виробничого центру «Інженерна екологія». В цьому центрі 14 чоловік.

Чим вони зайняті? Відповідаючи на це перше запитання нашої розмови, Олександр Олексійович говорить про значення чистоти навколишнього середовища. На словах за неї всі, а на ділі... На ній звалища відходів не проєктуються, ніхто не обґрунтовує,

НАУКА — ВИРОБНИЦТВО

чому вони знаходяться в тому чи іншому місці, не виконує відповідної геодезичної роботи, не розробляє нормативів захоронення. Треба розробити такі нормативи, щоб підприємству не вигідно було возити відходи на звалище, щоб шукало шляхів їхньої переробки, а за користування звалищем платило гроші. Центр «Інженерна екологія» має наперед узятись за розробку нормативів захоронення.

Олександр Андрухін виношує думку невідомі налагодити масову паспортизацію відходів усіх підприємств. Це дозволило б організувати диспетчерський облік: те, що є відходом на одному підприємстві, могло б використовуватись у технологічному процесі другого. З іншого боку — це спосіб бачити загальну картину і вживати заходів для утилізації того, що поки що пропадає марно. Скажімо, на взуттєвому об'єднанні щороку викидають до 200 тонн гумової вирізки, тоді як з неї легко можна виготовляти тисячі брызговики, килимків, підстилок тощо.

Андрухін має уже технологію цієї пере-

робки, але головне для нього зараз — база. Питання, правда, вирішується партійно-господарськими органами, котрі зацікавлені його ідеями. Вихід уже ніби-то й намічається, проте Олександр Олексійович не хоче про це говорити. Щоб не зурочити! Гіркий досвід привчає до обережності і стриманості.

Є думки і щодо створення спільних підприємств з капіталістами. Одного, приміром, зустріли на раді експертів по переробці відходів у Москві. Палко зацікавився пошуками Андрухіна. У жовтні приїде сюди з ФРН на більш предметну розмову.

А в Польщі є один знайомий, котрий робить з макулатури туалетний папір. Згоден продати свою технологію нашій країні не за валюту, а за макулатуру.

Людину спонеляють спрага діяльності і невтомних пошуків. Так хочеться вірити, що великий її задум наразі зрушиться і попливе на широкий простір, де не буде ніяких перешкод ініціативі. Побажавмо ж Олександру Олексійовичу Андрухину великої удачі.

В. ІВЧЕНКО.

І СМАЧНО, І ЗАТИШНО...

Колектив вузівської їдальні, як годиться, чітко і злагоджено запрацював з першого дня нового навчального року. А щоб це саме так сталося, тут з допомогою кухарів-робітників АГЧ провели необхідні ремонтні і монтажні роботи. Налагодили машини для миття посуду, виготовлення млинців, відрегулювали електром'ясорубку, встановили ванни в мийному відділенні, змонтували ще одну лінію роздачі страв, заново вклали в коридорних долівках плитку типу «брикіція», виконали чимало опоряджувальних робіт (фарбування, очистка залів, кухонних, підсобних, складських приміщень, тощо). Було зроблено потрібні запаси різноманітних продуктів товарів.

Отож, коли перед початком занять першого вересня студенти прийшли до їдальні, там все було готово для обслуговування відвідувачів-засновників.

Примісний сюрприз чекав викладачів інституту: для них організований окремий зал. Не для того, щоб відгородитися від «рядових» відвідувачів, а для того, щоб забезпечити більш оперативне обслуговування. Відтак, їдальня нині має 530 місць, що на третину більше від попередніх років. Черги в обох залах зведені до мінімуму. А як це багато важить в економічній напруженості, до хвилини спресованого навчального і робочого дня.

Перед написанням цього матеріалу мені довелося розмовляти з багатьма студентами, викладачами, співробітниками вузу. Оцінка роботи кухарів, буфетниць-роздат-

ниць, обслуговуючого персоналу їдальні одназначна: задоволені всі. Задоволені, насамперед, якістю і розмаїттям страв, чистотою в приміщеннях, ввічливістю працівників, затишком в залах. А який тут декор! Не в кожному ресторані такий побачиш. Цікавлюсь меню. Комплексний сніданок, як правило, подається на другому поверсі, є гарячі страви. Обід готується в двох варіантах: комплексний (мінється щоденно) і на замовлення — два перших блюда, 3—4 — других, 1—2 — третіх, плюс 4—5 видів холодних закусок. Про їх смак, калорійність, йшлося вище. Окрім цього в їдальні є дієтзал. Страви, там, звичайно, специфічні, окремого гатунку. До речі, в ньому, хто виявить бажання, можна й похизувати. Середня ціна обіду 60 копійок. Мимоволі згадується вартість страв у звичайній їдальні,десь по тому ж Хмельницькому шосе. Куховари трудяться від п'яти ранку до пізнього вечора.

Це, так би мовити, візитна картка вузівської їдальні. В пору познайомити і з тими, хто забезпечує такий зразковий харчоторгівський сервіс. Бо сьогодні при дефіциті, обмеженості багатьох продуктів, не без серйозних зусиль і ускладнень можна досягати подібного урізноманітненого меню, домогтися відмінної якості виготовлення страв. А що це саме так, переконливо засвідчують нещодавні перевірки (є акти) райсанепідстанції і державної торговельної інспекції.

— Кадри у нас стабільні, працюємо на господарському. Одним словом,

всі дівчата стараються. Більшість має спеціальну освіту, — розповідає завідувача виробництвом В. В. Кучальська.

— І все ж, люди повинні знати тих, кого вони по обіді згадують добрим словом.

І тут Віру Василівну я поставив в дещо скрутне становище. Не хотілося їй кого-небудь з підлеглих обійти. Після тривалої паузи вдалося дізнатися про найсумнініших, найстаранніших, найдосвідченіших.

Це — кухарі з чималим стажем, справжні професіонали О. А. Яковлева, Р. І. Епик, їх молоді колеги — Р. Мельник, О. Гнидюк, робітниця залу А. С. Куценко, буфетниця Л. Корнійчук, адміністратор В. Тарануха, зав. виробництвом дієтзалу М. І. Паламарчук...

А від себе додаю. Ось вже двадцять років трудиться у їдальні ВПІ Віра Василівна Кучальська. Вона висококласний спеціаліст. Має вищу освіту. Здобий організатор харчового конвейєру і колективу. Зуміла підібрати у штат добросовісних, знайомих помічників. Звідси й порядок, і культура обслуговування. Звідси — і марка підприємства. За це й нагороджено її високою державною відзнакою — орденом «Знак Пошани».

Днями проходжу мимо головного входу їдальні. Увагу привернули кілька молоденьких юнаків і дівчат. Бачиться — далеко не студентського віку. Розговорилися.

— Навчаємось, хто в м'ясо-молочному, хто в технікумі електронних приладів. А харчуватися ходимо до інститутської їдальні. А. БОРИСОВ.

КОМАНДА-ПЕРЕМОЖНИЦЯ

СПОРТ

На цьому знімку ви бачите баскетбольну команду нашого інституту, яку тренує старший викладач кафедри фізкультури Л. О. Берестов. Ця команда має на своєму рахунку багато перемог і почесних титулів — чемпіон області, переможець політехніади 88, переможець 89 року серед вузів УРСР II групи (що дало право виступати в першій групі), четверте місце на 14 спартакіаді Мінвузів УРСР, перемога над командою Све-

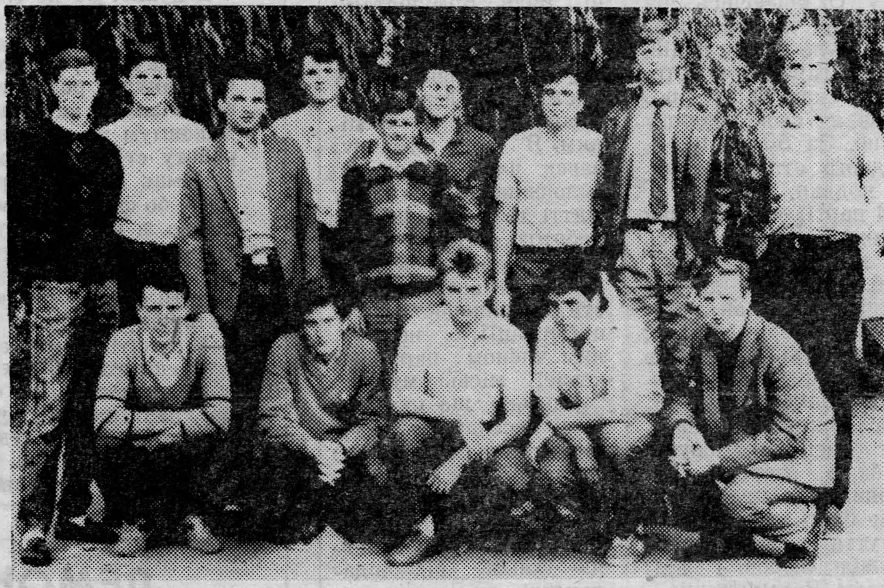
нтюкшицького політехнічного інституту в ПНР.

В зв'язку з тим, що команда нашого інституту увійшла до числа 12 кращих на Україні, їй належить провести не менше шести офіційних змагань з відривом від навчання кожного разу по тижню. Повіdomляємо це до уваги деканів, щоб вони не чинили опору, адже йдеться про виїзди, на яких відстоюватиметься спортивна честь ВПІ. До речі, з такими ж віддравами виїздитимуть

і команди з гандболу та волейболу.

І останнє. Вчора в спортзалі медичного інституту розпочався турнір чоловічих команд вузів СРСР з Білгорода, Сімферополя, Кривого Рога, Тернополя, Львова і Вінниці, присвячений комсомолу. Наша команда теж бере в ньому участь. Хочеться, щоб і з цих змагань вона вийшла переможцем.

О. МРИЩУК, працівник кафедри фізвиховання. Фото Р. Кутякова.

ПОПРАВКА

При публікації проєкту Статуту Вінницького політехнічного інституту в №№ 30—31 допущена помилка. Пункт 60 десятого розділу треба читати в такій редакції:

60. Органом керівництва факультетом є рада факультету, голо-

вою якої є декан. Декан керує всією діяльністю факультету, несе повну відповідальність за наслідки його роботи. В межах своєї компетенції декан видає розпорядження та вказівки, обов'язкові для всіх працівників та студентів факультету. Декан є

головою комісії по розподілу на роботу студентів, які закінчують навчання на цьому факультеті.

Декан обирається на засіданні вченої ради факультету строком на 5 років і затверджується на посаду ректором інституту.

Редактор І. ВОЛОШЕНЮК.